

CHƯƠNG VI

Gởi xe xong, cô bước vào dãy thang lầu dẫn lên chung cư. Đi hết tầng một, cô le lưỡi:

- Mệt quá đi được. Không biết có thang máy hay không?

Đang nhìn quanh thì có tiếng hỏi sau lưng làm cô giật mình:

- Cô tìm cái gì thế?

- Dạ, chào bác. Con tìm thang máy ạ.

- Nó nằm góc kia kìa. Cô đi lên tầng mấy?

- Dạ, tầng năm ạ.

- Vậy theo tôi, tôi cũng lên đó đây.

- Nhà bác ở đó luôn ạ?

- Không, tôi đem thức ăn sáng cho cái cậu gì ở trên kia. Tội nghiệp! Ở có một mình lại đi làm suốt ngày, không có một tí thời gian để bồi bổ. Hàng ngày, cậu ấy đều xuống tiệm của tôi ăn sáng. Không biết hôm nay sao đợi hoài chẳng thấy, tôi lên thử xem cậu ta thế nào.

- Bác tốt quá.

- Ôi! Cậu ấy càng tốt hơn. Lúc tôi bệnh, cậu ấy lo từng chút kìa. Đây chỉ là cách trả ơn nhỏ thôi, tôi còn mang ơn cậu ấy nhiều.

-...

- Ồ, cậu ấy là nhà báo đấy cô ạ. Bài báo cậu ấy viết rất hay, bà con ở đây ai cũng quý mến cậu. Hễ có chuyện gì là cậu ấy lên tiếng để giúp ngay.

Một ý nghĩ lóe lên trong đầu nên Minh Dung dò hỏi:

- Dạ, anh ta tốt quá, bác nhớ tên anh ta chứ?

- Ồ. Tụi tui gọi cậu ấy là cậu Hồ.

- Cậu Hồ?

Không đúng đối tượng nên cô chẳng thèm hỏi tiếp. Đúng lúc thang máy bậc mở.

- Tới rồi! Con đi trước bác nhé.

- Ồ.

Lần mò một hồi lâu cô mới được đứng trước số nhà 45/25/... Hít một hơi thật sâu, cô lấy lại phong độ, bấm chuông.

Cánh cửa bật mở, một phụ nữ lộ đầu ra:

- Cô tìm ai?

- Dạ, con là phóng viên của báo đến đây theo cuộc hẹn phỏng vấn ông Lê Thành, giám đốc công ty T.N.H.H. Tấn Hưng.

- Ủa! Tối qua có người đến phỏng vấn rồi mà?

Minh Dung tròn mắt:

- Tối qua?

- Ừ, là con trai, phỏng vấn xong lúc chín giờ.

- Phải nhân viên báo không cô?

- Hình như phải.

- Vâng, con cảm ơn.

Vừa đi, cô vừa suy nghĩ "nhân viên báo tối qua"..chẳng lẽ là hắn? Hừ! Cầu mong là vậy, đỡ phải nhọc công của mình.

Ấn vào nút thang máy. Cô khoanh tay đứng chờ. Cửa thang máy xịch mở, cô định bước vào thì...

- Cứu người đi! Cứu người! cô ơi... Cô ơi cứu người, giúp tôi. Cậu ta... cậu ta nín thở. Cậu ta...

Minh Dung cũng run theo bà bác, cô hỏi:

- Cậu ta... làm sao? Chuyện gì xảy ra?

- Cái cậu mà tôi nói với cô đó, cậu ta nằm lạnh đơ hà.

Tính khám phá của một nhà báo trỗi dậy, kèm với một chút sự hoang mang mà cô chẳng rõ được là từ đâu. Cô kéo tay bà bác:

- Dẫn con tới đó.

Kéo nhanh tay cô gái, bà bác đã chảy nước mắt:

- Cô ơi! Làm ơn cứu giùm.

Đẩy cửa phòng, cái đập vào mắt cô là chiếc máy ảnh và cái túi Thiện Lương sử dụng.

- Chẳng lẽ...

Một gương mặt trắng bệch, một thân hình lạnh đơ hiện ra trước mắt cô. Anh nằm im trên giường, đôi mắt mím chặt như cố kiềm nén cơn bệnh sốt đang hoành hành.

Đưa tay sờ trán anh, cô hốt hoảng:

- Sao lại nóng thế này? Hơi thở của anh quá yếu ớt.

- Bác ơi! Tìm giúp con đá lạnh.

- Ồ!

Bưng xô đá lại, bà bác run giọng:

- Cậu ta... có sao không cô?
- Bác gọi cấp cứu giùm cháu nhé.
- Ừ, được.

Nhìn quanh tìm cái khăn để đắp cho anh mà không thấy, cô kéo nhanh túi xách, lấy cái khăn của mình.

Hình như có công hiệu sau năm lần đắp khăn, Thiện Lương đã bớt nóng, nhưng hơi thở của anh càng lúc càng yếu đi.

Lòng của cô đột nhiên như lửa đốt, bao thù ghét bấy lâu nay tan biến mất, thay vào là sự lo sợ vu vơ.

Nắm lấy tay anh, cô xoa nhẹ:

- Nè! Anh phải cố lên nha. Làm con trai mà chết yếu, không tốt đâu.

Đưa tay vào mũi anh, hơi thở của anh lại càng yếu. Lúc này cô mới lo sợ thật sự, một nỗi đau nhẹ thấm vào tim.

Cô đưa tay lắc mạnh anh:

- Anh Lương đừng nha... Cố lên! Anh không được buông xuôi.

Phải tiếp sức cho anh ta... Tiếp hơi... Đứng rồi! Hô hấp... anh ta khó thở.

Quay đi, quay lại, cô mạnh dạn quyết định:

- Cứu người là trên hết, mặc kệ.

Chần chừ một lúc, cô hít lấy hơi rồi đưa môi vào môi anh.

Sau năm lần mà vẫn không thấy kết quả, cô rơi nước mắt. Nước mắt của cô làm mẫn cả bờ môi của Thiện Lương.

Lần cuối cùng cô tiếp hơi cho anh, môi anh khẽ cử động, rồi nhẹ nhàng đáp trả lại một nụ hôn. Cô giật thót mình, chồm dậy giơ tay định tát anh, nhưng thấy anh vẫn nhắm nghiền mắt, hơi thở đã đều trở lại cô thở phào nhẹ nhõm.

Bà bác chạy vào, mắt bà rơm rớm nước:

- Bệnh viện nói xe đã đi hết rồi, chờ mười lăm phút nữa mới đến.

Minh Dung trợn mắt:

- Trời! Làm ăn như thế, bệnh nhân chết hết còn gì. Thật là quá đáng mà.

Nà bác nhìn Thiện Lương khóc ròng

- Làm sao bây giờ? Cậu ta chết mất thôi. Hu hu... Ông trời thật là bất công.

Vỗ vai bà, cô an ủi:

- Không sao đâu bác. Anh ấy đã hạ sốt rồi, giờ chỉ cần mua thuốc và thức ăn cho anh ấy là được.

- Vậy hả! Cảm ơn trời Phật. Để tôi đi mua thuốc và cháo cho cậu ấy thích ăn cháo thịt lắm.

Vừa quay đi, bà lại quay vào:

- Nhưng mà cô... cô làm ơn...

Biết bà bác nói gì, cô mỉm cười:

- Con là đồng nghiệp của anh ấy.

- Vậy tốt quá. Tôi đi đây... an tâm rồi.

Nhìn theo bà bác mà Minh Dung ghen tỵ với Thiện Lương:

- Anh sướng thiệt đó! không thân không thích lại được quan tâm lo lắng đến như vậy. Xem ra tôi đã nghĩ sai về anh.

Sau khi đổ thuốc cho anh, cô nhìn lại đồng hồ đã năm giờ chiều. "Trời! Biết làm sao đây? Chưa nấu cơm cho hai đứa nó, phải điện thoại về nhà mới được". Dọn đứng lên, cô lại nghĩ:

- "Đi rồi, ở đây anh ta xảy ra chuyện gì thì sao? Phiền thật! Biết vậy không vướng làm vào làm gì".

Cửa bật mở, bà bác bước vào:

- Cô đói rồi phải không? Tôi có đem thức ăn lên cho cô nè.

Có cứu tinh, cô bật dậy nhanh, mỉm cười:

- Hay quá! Bác ơi! Con có chuyện này...

- Xem ra phải phiền cô rồi, cô sẵn sóc cậu Hồ giúp. Cậu ấy có một thân một mình hà, tôi thì phải buôn bán, không thể nào giúp lâu được. Phải chỉ cậu ấy có bạn gái hay bạn bè thì đỡ quá. Cô làm phước nha.

- Nhưng con... muốn...

- Đồng nghiệp với nhau, sẵn sóc tiện hơn. Đây, chìa khóa cửa, tôi giao nó cho cô.

Không còn cách nào thoát, cô đành im lặng.

- À! Lúc nãy cô nói có chuyện muốn nói, là chuyện gì?

- Dạ... con muốn hỏi bác thứ mấy cho dễ xưng hô đó mà.

- À! Tôi thứ Hai.

- Dạ, bác Hai.

- Thôi, tôi phải xuống dưới đây, buổi chiều khách đông lắm. Nhớ ăn cơm đó.

- Dạ.

Minh Dung ngả mình xuống ghế nệm, thở dài:

- Rước họa vào thân rồi. Trời ơi! Con nhỏ này ngu quá đi.

Quay nhìn Thiện Lương thêm thiếp trên giường, cô cong môi:

- Anh đó, lúc bình thường cũng hại tôi, bây giờ bệnh cũng hại tôi. Không biết tôi mắc nợ gì của anh? Hừ... Trời ơi! Bực quá đi.

Phát hiện có vật gì cộm dưới lưng. Cô bật dậy.

Cầm chiếc điện thoại trên tay, cô lầm bầm:

- Anh đày tôi, tôi sử dụng điện thoại của anh không có vô lý đâu nhé.

Bấm số, cô đưa máy lên tai:

- Alô. Minh sang hả?

-...

- Ủ, chị bận chuyện đột xuất.

-...

- Cơm nước gì chưa?

-...

- Sang ha, ăn cơm tiệm nữa.

-...

- Vậy hả? Có chị Ba rồi bỏ chị Hai này, phải không?

- Được rồi, có lẽ chị phải ở nhà bạn qua đêm. Em bảo nhà đừng lo cho chị nhé.

-...

- Cái đầu mi á! Chị Hai của mi chứ đâu phải anh Ba của mi.

-...

- Thôi nha, chị cúp máy à.

-...

- Ồ, được rồi. Bye.

Tắt máy, cô lầm bầm:

- Lẻo mép! Ta về là mi chết.

Đứng dậy, đi lòng vòng cô gật gù:

- Con trai mà cũng ngẩn nấp gớm chứ, trái ngược với tính cách của anh ta thường ngày.

Đứng trước tủ đựng quần áo của Thiện Lương, cô do dự. Mình thì không thích ở dơ, ngày mai còn đi làm nữa. Xin lỗi nha. Tôi mượn tạm quần áo của anh vậy.

Cửa tủ được mở ra, đôi mắt của cô như đứng cả trông, miệng thì mở to như quả trứng ngỗng. Chuyện này là sao? Vậy mà mình nghĩ tốt cho anh ta ư? Hừ! Một con người quá kỹ lưỡng không một chỗ sơ hở về đời tư, định giấu nhem để gây đau khổ cho người khác, thật sỗ khanh. Đóng sầm cửa tủ, cô bước nhanh ra cửa.

- Một con người như vậy không đáng được săn sóc, gọi người yêu của anh tới làm đi.

Tuy nghĩ vậy, nhưng vừa bước đến cửa thì trong tiềm thức cô, một câu nói vọng

ra:

- Sao lại về, chuyện của anh ra mặc kệ anh ta, mình lo lắng trên tình cảm đồng nghiệp thôi, nếu không được thì còn tình người, làm gì phải tức tối. Có phải có ý gì?

Cô lắc đầu xua đi ý nghĩ:

- Không được... không được... chẳng có gì.

Ngồi vào ghế, cô lại lằm bằm:

- Đói bụng quá. Ăn cơm trước cái đã, ở dơ thì ở dơ, mình không muốn khoát vào người hình bóng của "ghê" anh ta.

Nghĩ thế, cô mở cơm ra ngồi ăn ngon lành. Giải quyết xong cơn đói, cô nhìn quanh tìm kiếm nước giải khát.

Phát hiện chiếc tủ lạnh mini, cô nhòm dậ:

- Cha, sang dữ! Xài tủ lạnh nữa.

Mở tủ lạnh ra cô phải xuýt xoa:

- Ôi cha! Toàn thứ thức uống mình thích.

Lấy một hộp sữa Yomost cam, cô đưa lên miệng

Chẳng may cho cô khi đang thưởng thức cảm giác rất Yomost thì khi ngồi xuống ghế, cô vuột tay làm rơi hộp Yomost xuống bàn, văng sữa tung tóe làm cái áo cô đang mặc toàn là sữa.

- Khôn khiếp thiệt mà! Đúng là hậu đậu.

Cô chồm lên lấy hộp khăn giấy nơi góc bàn, thì hộp cơm rơi xuống nền, văng nước mắm thừa lên quần cô.

- Ôi trời ơi! Xui quá thế này. Chán quá đi!

Cô gắng phui, cố gắng thế nào cũng chẳng ăn thua. Mùi sữa, mùi nước mắm làm cô bịt mũi. Cuối cùng... bắt buộc cô phải bước lại tủ, rút nhanh bộ quần áo máng gàn phía ngoài:

- Bị ép vào đường cùng đó nha.

Cô bước lại gần giường anh:

- Vái cho anh ngủ ba ngày ba đêm.

Thật là mát mẻ và thoải mái khi được tắm. Cô chống nạnh nhìn quanh:

- Bảy giờ rồi, làm gì bây giờ? Xem tivi, chán lắm.

Cô đưa tay che miệng, con buồn ngủ kéo đến:

- Tại anh mà tôi bận rộn cả ngày đó.

Rút nhanh cái mền trên người anh, cô bước lại ghé

- Anh ngủ trần đi, đàn ông phải nhường cho con gái.

Nằm nhắm mắt được một hồi, cô bật dậy:

- Dù sao anh ta cũng đang bệnh, làm thế thì ác quá.

Nghĩ thế cô ôm mền quay lại giường, đắp lên người anh. Kéo chiếc áo vest anh máng trên móc, cô quay lại ghé:

- Mượn đỡ cái này vậy.

Dường như chưa an tâm, cô lại bật dậy, bước lại giường, đưa tay sờ lên trán anh.

- Tốt rồi, có thể ngủ ngon.

Giật mình thức giấc vì những tiếng kèn xe, Minh Dung dụi mắt:

- Ôn ào quá đi! không cho người ta ngủ hay sao?

Tỉnh ngủ hẳn khi nhận ra đây không phải là nhà mình, và trời cũng đã sáng bết rồi hốt hoảng:

- Trời ơi! Trễ giờ làm mất rồi. Đồ đáng ghét! Anh hại tôi mà.

Quay qua giường chẳng thấy Thiện Lương, cô lại bịt miệng:

- Trời! Bệnh mà lét đi đâu vậy cà? Không lẽ chết mất xác luôn?

Cô bước lại gần giường:

- Ói trời! Chẳng để lại dấu tích gì cả, cái mền cũng mất.

- Này! Cô đang suy nghĩ gì vậy? Tưởng tượng chuyện "Phong Thần" à.

Quay phắt người lại, cô tròn mắt khi thấy Thiện Lương đã lịch lăm trong bộ vest đi làm với nụ cười trên môi.

- Xin chào, cô thức rồi à, cô cũng đi làm không?

- Anh...

- Tôi không sao, chỉ cảm nhẹ thôi... may nhờ cô chăm sóc, rất cảm ơn cô.

- Tôi...

Ôm chiếc áo nơi ghế máng lại chỗ cũ Minh Dung lí nhí trước đôi mắt nhìn như có lửa của anh.

- Tôi xin lỗi anh mới phải, tự tiện sử dụng đồ của anh.

- Ô! cô cứ xem đây là nhà của cô.

- Tôi... phải về đây.

Thiện Lương nhướn mày, anh tỏ vẻ không hài lòng:

- Cô không định đến tòa soạn sao? Hôm nay họp giao ban đấy. Tôi đã chuẩn bị đồ cho cô cả, ở trong nhà tắm ấy. Bàn chải đánh răng có cái mới trên ngăn, cô cứ lấy mà dùng.

Thấy cô chần chừ, anh hơi lớn tiếng:

- Nào! Nghe lời đi chứ.

Không biết tại sao lúc này cô lại ngoan ngoãn trước ánh mắt và lời nói của anh. Về bụi bọ khi thấy mình yếu đuối quá, nhưng chẳng biết làm sao.

Khép nép bước ta trong bộ váy ngắn màu hồng nhạt, cô đưa mắt nhìn quanh:

- Ủa! Anh ta đâu rồi? Thật khó chịu.

Đôi mắt của cô cụp nhanh khi thấy anh đang tựa cửa nhìn cô với đôi mắt nồng nàn đắm đuối.

Tuy đang bị khống chế, nhưng cô vẫn còn một tí "nội công" để phản kháng:

- Nếu anh thấy tiếc khi tôi mặc nó thì anh nói đi nha. Đừng có nhìn tôi bằng ánh mắt cú vọ đó, tôi không sợ đâu.

Thiện Lương không nói gì, anh tiến lại gần cô. Anh đưa tay sờ vào má cô làm cô run bắn người.

- Anh làm cái gì vậy? Tôi không để cho anh lợi dụng đâu.

Nụ cười nửa miệng của anh làm cô chú ý:

- Không, tôi chỉ tiếc là tại sao không cô không phải là người yêu của tôi. Cô xứng đáng rất nhiều để khoác lên người bộ áo này.

- Bộ đồ này là của... người yêu anh?

- Đúng... nhưng mà không.

- Tôi không hiểu.

- Nó mang ý nghĩa là bộ áo của người yêu tôi, nhưng thật sự chưa có ai được mặc nó. Người đầu tiên là cô đó.

- Vậy...

Thiện Lương nhìn sâu vào đôi mắt của Minh Dung, giọng anh thật êm và ấm áp:

- Nếu duyên trời là vậy, thì em hãy là người đầu tiên và cũng là người cuối cùng mặc nó nhé.

Quá bất ngờ, cô chẳng biết nói gì, chỉ giương đôi mắt to nhìn anh không chớp.

Tại sao cô không phản đối? Tại sao cô không lẩn tránh ánh mắt kia? Tại sao cô còn đứng đây?

Bao nhiêu câu hỏi cứ quán quanh đầu óc cô, cô không còn được tự chủ nữa.

Không biết vì sao cô lại khóc? Nước mắt cô lăn dài xuống má, cô cảm nhận được hơi nóng của nó, và cảm nhận được bàn tay anh đang lau nước mắt cho cô. Cô run nhẹ trong vòng tay của anh.

Môi anh chạm khẽ vào môi cô mát rượi, cô khẽ nhắm mắt...

Chợt cô mở choàng mắt, xô mạnh anh ra, tay cô giơ lên cao đầy quyền lực:

- Em cứ đánh đi, nếu em nghĩ điều anh làm là tội bại. Nhưng em nên biết rằng, anh là người đầu tiên ngự trị trên đôi môi kia... và em cũng đã cùng tự nguyện.

Thu lại bàn tay, Minh Dung cắn chặt răng:

- Nể tình anh đang bệnh, nên tôi không đánh anh thôi. Hãy kiểm điểm lại hành vi của mình. Tôi không muốn là vật thay thế của anh.

- Em đang nói cái gì vậy?

Khoát túi xách lên vai, cô bước nhanh ra cửa.

- Đừng để cho tôi gặp mặt anh.

- Em nữ sao? Em sẽ đau khổ đó.

-...

Thiện Lương đấm tay vào tường:

- Anh không bỏ cuộc đâu. Em hãy chờ mà xem, anh chinh phục em như thế nào?

- Dừng cà phê nè, Minh Sang.

- Thôi chị ạ, em không biết uống đâu. Người ta uống vào sẽ thấy sáng khoái còn em uống vào sẽ thấy buồn ngủ, làm việc không nổi đâu.

Huệ Nga bật cười, cô lắc đầu:

- Thuốc cũng không biết hút, rượu cũng không biết uống. cà phê cũng chẳng biết mùi. Ai mà lấy được em, chắc tu kiếp trước.

- Chị quá lời thôi, ai mà quen em là khổ cho đấy.

Kỳ Duyên nheo mắt tình tứ:

- Em chấp nhận thương đau đây, anh Sang hãy mở rộng cửa con tim đi.
- Thế Sơn sẽ đánh anh bồm đầu đó em ơi.
- Hứ! Mặt như anh ta mà đòi quen em hả, không có vé đâu.

Huệ Nga thở dài:

- Chảnh vừa thôi cô nương. Mai một cô bán hết gia tài để mua cũng chẳng có đâu.

- Đúng đây chị, em tán thành.

Đôi mắt Kỳ Duyên liếc một cái rất sắc về phía Thế Sơn:

- Ở đâu "lọt" ra vậy? Lại đi trể phải không?
- Anh đi mua bánh canh cho em ăn sáng nè, ở đó mà còn trách.

Kỳ Duyên đỏ mặt:

- Ai thèm ăn.

Minh Sang bịt mắt:

- Em ăn đi, anh không có thấy đâu.

Huệ Nga cũng hòa theo:

- Tôi cũng vậy, tôi đi toa lét đây. Chúc ăn ngon miệng.

Đội nón lên đầu, khoát túi lên vai, Minh Sang giơ tay:

- Em cũng đi giao hàng đây, chào tất cả nhé.

Vừa bước tới cửa, anh chạm ngay Gia Phong dang bước vào:

- Chào phó giám đốc.

- Anh đi đâu vậy?

Nghe giọng hời hách dịch và khích bác của Gia Phong. Minh sang đã thấy khó chịu. nhưng anh vẫn cố nén lòng:

- Tôi đi giao hàng.
- Không cần nữa, anh bắt đầu nghỉ việc từ hôm nay.

Tưởng mình nghe nhầm, Minh Sang bước lại đối diện với Gia Phong:

- Phó giám đốc bảo sao?

Gia Phong nhếch mép, nụ cười ngạo mạn trên môi anh:

- Anh bị đuổi việc.
- Tôi không hiểu nguyên nhân tại sao, tôi phạm lỗi gì?
- Anh không cần phải biết, đây là tiền lương của anh.

Quăng bao thư lên bàn, Gia Phong quay lưng, nhưng MINH sang đã chặn ngang cửa:

- Anh phải giải thích rõ lý do tại sao. Nếu không, tôi sẽ gặp giám đốc để xin ý kiến.

Gia Phong nóng mặt, anh quát:

- Anh là cái thá gì chứ, tôi đuổi việc anh cần có lý do hay sao? Gặp giám đốc hả, tôi khuyên anh nên về nhà nghỉ là hơn. Còn nguyên nhân vì sao, sợ nói ra, anh chẳng còn mặt mũi nào đâu.

Huệ Nga bước ra, cô khoanh tay:

- Đánh ván cuối cùng rồi sao? Tôi thật không ngờ cậu lại nhỏ mọn đến như vậy, vì chuyện không đâu mà gây ra chuyện tà trời.

- Hừ! Chuyện tôi làm, tôi sẽ chịu hoàn toàn trách nhiệm, không cần chị bận tâm. Vả lại, chuyện tôi làm được giám đốc đồng ý.

- Tôi không tin giám đốc lại đồng ý, chuyện bất công như vậy, tôi sẽ đi gặp ông ta.

Gia Phong cười mỉm, mặt anh căng căng trông rất dễ ghét.

- Tôi khuyên chị hãy yên phận đi, không chừng chị cũng không giữ nổi cái ghế của mình.

Huệ Nga nóng mặt, cô không thể ngờ anh lại thốt ra những lời như thế:

- Gia Phong! Tại sao cậu lại trở thành như thế hả? Cậu không còn là một Gia Phong trước đây mà tôi gặp nữa.

Ánh mắt thoáng dịu lại, anh quay mặt đi để tránh ánh mắt dò xét của Huệ Nga:

- Tôi chỉ làm theo lệnh mà thôi. Vớ lại, con người rồi cũng sẽ thay đổi, giữ mãi một bản quyền, không chán hay sao?

- Một con người mà không tin vào bản thân của mình thì còn làm được chuyện gì. Sự ganh tỵ, hơn thua tranh đua nhau chỉ dẫn đến những uẩn khúc trong cuộc sống, có khi nó làm cho con người trở nên mù quáng, không nhận biết được mình đang làm gì.

- Tôi không biết và cũng không nghe chị nói gì. Quyết định đã có rồi, mọi người cứ việc chấp hành.

Minh Sang giơ tay ra hiệu cho Huệ Nga im lặng. Anh nhìn thẳng vào mặt Gia Phong:

-Tôi chỉ muốn biết tôi đã phạm lỗi gì, tôi đã làm chuyện gì ảnh hưởng đến công ty? Nếu đúng lời anh nói, tôi sẽ ra về, không cần một đồng lương.

- Một sự việc xảy ra ảnh hưởng nghiêm trọng đến công ty mà anh cũng không biết, vậy anh còn làm ở đây chi nữa, nghỉ là đúng rồi.

- Đó chỉ là một sự cố nhỏ, là công ty bạn, họ đã tự ý thay đổi hợp đồng không thể trách Minh Sang được - Huệ Nga xen vào.

- Tại sao lại không, trong khi anh ta là người giao hàng và thỏa thuận? Sự việc hôm nay, anh ta phải chịu hoàn toàn trách nhiệm.

Minh Sang ngơ ngác, anh không hiểu đã xảy ra chuyện gì. Hợp đồng nào, công ty nào mà liên quan đến anh, anh không hề hay biết.

- Chị Nga! Chuyện gì thế? Hợp đồng công ty nào? Liên quan đến em ư?

- Là bảng hợp đồng mà phó giám đốc bảo em đem ký lại hôm rồi, nó đã bị sửa đổi yêu sách hai bên thỏa thuận, gây lỗi cho công ty.

- Không thể nào. Em vẫn còn giữ bảng hợp đồng, họ không thể nào làm vậy.

- Không làm họ cũng đã làm, điều đó chứng tỏ sự thiếu trách nhiệm của anh.

- Tôi sẽ đến công ty đó để giải quyết việc này. Yêu cầu anh rút lui lệnh đuổi việc tôi.

- Ô! Một lời nói thật bản lĩnh. Được, tôi sẽ cho anh một cơ hội.

- Cảm ơn phó giám đốc.

Gia Phong hát mặt:

- Nhưng anh nên nhớ, công ty sẽ không hoan nghênh anh vào ngày mai, nếu hợp đồng không được hoàn lại như cũ.

Bước đi với nụ cười đắc thắng trên môi, Gia Phong đã để lại trong lòng Huệ Nga một nỗi bức tức. Cô hầm hầm bước theo.

- Khốn kiếp mà! Em yên tâm, chị sẽ đi gặp giám đốc hỏi rõ chuyện này.

- Đừng chị, em không muốn chuyện của em mà chị phải đối mặt với phó giám đốc. Hãy để tự em giải quyết chuyện này.

- Nhưng chị không an tâm. Thực chứ đây là một vụ cá cược, mà tỉ số đã được báo trước.

- Em biết chứ. Nhưng em phải chứng minh rằng: Em không phải là người liên quan.

- Vô ích thôi.

- Em không tin là không có công lý.

- Được, chị sẽ ủng hộ em. Có chuyện gì cứ gọi điện cho chị.

Kỳ Duyên bước ra, cô đưa mắt đảo quanh, rồi kéo tay Minh Sang:

- Nhìn là biết ông ta đang đố kỵ với anh. Hừ! Con người gì đâu quá ích kỷ, nhỏ nhen.

Thế Sơn cũng góp lời:

- Từ lâu anh cũng lờm nó rồi, nhưng mà sợ mất việc làm thôi. Thật may, nó không ganh tỵ với anh.

Kỳ Duyên trề môi:

- Xời ơi! Nhìn lại anh xem, anh đáng được ganh tỵ hay sao? Có nước trời sập ấy.

- Bởi vậy tôi mới được yên thân nè.

Rồi vừa đi vào, anh vừa ngâm nga: "Có tài thì hay có tai, mà đẹp trai thì ưa ăn dao phay".

Đang bực mà Huệ Nga cũng phải bật cười, cô bước theo:

- Ăn nói gì vậy hả, bộ em không đẹp trai hay sao?

- Em mà đẹp trai thì Kỳ Duyên thương em từ lâu rồi, phải không em Duyên?

- Thương cái đầu anh á.

Minh Sang bật cười, anh dường như quên đi cái gánh nặng trên vai khi nhìn thấy niềm vui vô tư của đồng nghiệp.

- Em đi đây, chị Nga ơi. Có chuyện gì, em sẽ điện cho chị. Chị hứa chia buồn giúp em nhé.

- Dĩ nhiên.

- Cả chúng tôi nữa.

- Cám ơn.

Huệ Nga nhìn theo lắc đầu, cô thật tiếc cho một nhân tài phải bị gạt đi vì lòng đố kỵ, vì sự ghen hờn của con người.

- Alô. Cho tôi gặp phó giám đốc Tùng Lâm.

-...

- Lâm hả? Gia Phong đây.

-...

- Chuyện tao nhờ mày thế nào rồi?

-...

- Hấn ta sẽ qua gặp mày liền đấy. Nhớ đối phó cho suôn sẻ nha, tao sẽ hậu đãi mày.

-...

- Chuyện đó là chuyện nhỏ. Khi nào tao làm đám cưới sẽ cho mày làm rể phụ được chứ?

-...

- Đừng khinh thường, "hấn" là một địch thủ đáng gờm đấy. Vừa thông minh linh hoạt, vừa có đôi mắt nhận xét rất tinh tường.

-...

- OK, Tao sẽ gặp mày tối nay để nghe kết quả.

-...

- Rồi, Hoa Viên Quán.

Gác máy, Gia Phong ngã người ra ghế, anh cảm thấy thoải mái vô cùng. Anh đã sắp loại trừ được một địch thủ của anh. Hứ! Dám tranh đoạt với ta, không có tư cách. Hãy về nhà ngủ với mẹ đi.

Anh tìm cho mình một liều thuốc rồi phà khói lên khoảng không trước mặt. Anh mơ tới những cuộc vui, những điều hạnh phúc mà anh sẽ được hưởng bên cạnh Nhã Tâm.

Ôi! Sung sướng quá! Những ảo giác đó luôn vây kín anh, làm anh ngất ngây choáng cả hơi men.

Nó sẽ còn kéo dài, kéo dài nữa nếu không có cái véo nhẹ vào mũi anh.

- Là sếp mà ngủ trong giờ làm việc sao? Tôi sẽ kiện lên giám đốc đó.

Bình tĩnh lại được gặp ngay nhân vật chính của giấc mơ, Gia Phong bật cười sáng khoái:

- Đâu có, anh đang nghĩ tới cô gái có mái tóc ngang vai, đôi mắt to dễ thương, đôi môi hồng cong cong, và đặc biệt là chiếc mũi cao đáng yêu.

- Vậy thì càng đáng tội, khi không làm việc mà nghĩ tới người yêu.

Nhìn thẳng vào mắt cô, anh mỉm cười:

- Sao em biết đó là người yêu của anh?

Nhã Tâm ngòì xuống ghé đôi điện, cô liếc đôi mắt đẹp của mình:

- Nhìn vẻ mặt anh lúc khen ngợi cô gái đó là em biết rồi, khỏi cần phải đoán. Mà nè! Cô gái đó là ai, đẹp lắm phải không? Có quen với em không?

- Ừ, cô ấy rất đẹp, tuyệt đẹp nữa là khác. Cô ấy cũng rất thân với em, thân như hình với bóng vậy.

- Anh nói xa vời quá, em chẳng hiểu gì cả. Em đâu có quen ai thân như vậy đâu.

Bước lại nắm lấy bàn tay mềm mại của cô, anh nhìn cô bằng ánh mắt nồng nàn đắm đuối:

- Em không hiểu hay là em cố ý không hiểu? Người con gái đó không ở đâu xa.

Biết được câu nói ẩn ý của anh, Nhã Tâm thôi lui bằng cách cụp mắt tránh đi tia nhìn ám áp của anh:

- Em đói bụng quá, anh đưa em đi ăn đi.

Tuy hơi thất vọng nhưng Gia Phong cũng rất vui vì Nhã Tâm rất ngoan ngoãn trước ánh mắt anh. Và anh tin sẽ có một ngày cô ngã vào vòng tay anh.

- Em thật là... sao không nói sớm?

- Nói sớm mất ngon đi, giờ mình xuống căn tin đi anh.

- Sao thế? Ăn ở ngoài sang trọng hơn, lại phù hợp với em.

- Không, em không muốn người ta nhìn và đoán em thế này, thế kia. Em muốn được như anh, sống chan hòa cùng mọi người xung quanh.

Khẽ bối rối, Gia Phong quay đi để tránh ánh mắt mong đợi của cô.

- O... anh...

- Mình sẽ rủ thêm một người bạn nữa để dùng cơm cho vui, anh há.

- Em có bạn ở đây à? Anh tưởng có một mình anh là bạn em chứ.

- Không, còn Minh Sang nữa. Anh ấy là một người bạn tốt đấy. Anh nhớ quan tâm công việc của anh ấy giúp em nhé.

Gương mặt tối sầm, Gia Phong đứng sững lại:

- Làm gì anh phải quan tâm đến hắn ta? Anh và hắn không phải là bạn.

Nhã Tâm lắc đầu:

- Anh đừng nghĩ làm việc chỉ có quan hệ cấp trên cấp dưới, mà hãy nghĩ đến hai chữ "đồng nghiệp". Lúc đó những tình bạn cao quý sẽ bao quanh chúng ta, cuộc sống sẽ tươi đẹp hơn khi có được những tình bạn đó.

- Anh không cần đến những tình bạn đó, anh vẫn sống, vẫn vui tươi không hề buồn chán. Em đừng tin tưởng vào nó. Có khi tình bạn cao quý mà em tưởng sẽ là cái bẫy để hại chúng ta.

- Em không bằng lòng với cách nói của anh. Anh sẽ chỉ là một cái riêng lẻ đứng bên lề để ngắm nhìn hạnh phúc của người khác.

Gia Phong bực bội. Anh nhìn thẳng vào mắt của cô:

- Anh chỉ biết một điều là anh cần chỉ có em, chỉ cần em bên cạnh là anh mãn nguyện rồi.

- Anh đừng ích kỷ như thế có được không? Là con người, ai không cần có sự giúp đỡ của người khác, không nhiều thì ít. Mở rộng tấm lòng đi anh.

Ôm chầm cô vào lòng, anh hôn lên tóc cô:

- Thì anh đang mở rộng cửa để đón em đây, em có sẵn lòng để bước vào hay không?

Đẩy nhẹ anh ra, cô đỏ cả mặt, đôi gò má hồng rất đẹp:

- Em không dám vào đâu, biết chùng đóng cửa nhốt em trong đó như nhốt phi tần ở cấm cung thì sao?

Gia Phong mở miệng định nói gì, nhưng cái kéo tay khá mạnh của Nhã Tâm làm anh phải bước theo cô. Anh lắc đầu mỉm cười. Thật sự anh cảm thấy hạnh phúc bên cạnh cô.

"Một điều gì đó trong lòng anh ập ủ.

Lời yêu em cùng nỗi nhớ niềm thương

Để khi xa em, lòng cứ mãi vấn vương

Anh yêu em, lời anh chưa dám nói."

Kỳ Duyên hấp háy bước vào công ty mặt tái nhợt:

- Chị Nga ơi! Chị Nga!

Huệ Nga đang chuẩn bị hớp một tí cà phê vào miệng phải lấy ra, quay lại nhìn mặt:

- Làm cái gì vậy? Em xem, chị bị phỏng rồi đây này.

- Chị còn lo chuyện con con đó làm gì, chuyện động trời thật kia kia.

Kéo Kỳ Duyên lại ghé, Huệ Nga ấn cô ngồi xuống:

- Từ từ, thở ra... hít vào cho bình tĩnh đi rồi nói cho chị nghe. Đụng xe, bị giật túi xách, bị kiểm chuyện đánh lộn hay bị sàm sỡ?

- Thôi. Trời ơi! Giờ này mà chị còn giỡn được nữa sao? Em đang nóng như lửa đây này.

Huệ Nga ngồi xuống ghé, nhướn mắt

- Thì thường ngày em vào công ty, chuyện động trời toàn là chuyện đó còn gì nữa.

- Chị Ơi! Anh Sang bị bắt nhốt rồi.

- Gì hả?

- Anh Minh Sang bị công an bắt rồi.

Huệ Nga tròn mắt, cô kéo tay Kỳ Duyên đứng dậy:

- Tại sao lại xảy ra chuyện đó? Nó bị sao?

- Nghe nói anh đánh phó giám đốc công ty nào đó phải đi bệnh viện.

- Trời ơi! Sao nó lại nóng tính như vậy? Chuyện gì thì cũng từ từ có cách giải quyết chứ.

- Anh Sơn đang đến công an phường để bảo lãnh cho anh ấy. Tội nghiệp! Bị nhốt một đêm chắc là đói bụng và bị muỗi chích dữ lắm.

- Hồi chiều, nó còn gọi điện cho chị nói là đã hẹn bàn chuyện với công ty bên đó rồi mà.

- Em cũng chẳng biết, chỉ nói lại những lời của anh Sơn thôi.

Huệ Nga vợ lấy túi xách, cô bước ra cửa:

- Chị phải đến đó liền đây.

- Em cũng đi nữa.

- Hai người đi đâu đó?

Một giọng nói mà làm cho cả hai phát ngán ngẩm vang lên, tiếp theo là gương mặt đắc thắng xuất hiện:

- Đang giờ làm việc mà, tôi không nhớ là có nhận đơn xin nghỉ hay chưa hả? Hai người có viết đơn không?

Huệ Nga nóng mặt, cô trừng mắt nhìn Gia Phong:

- Cậu thiệt là quá đáng. Hại người ta đến nước này, cậu chưa vừa lòng hay sao?

- Chị đừng có nói năng lung tung nha. Nếu người khác nghe được, họ sẽ nghĩ về tôi thế nào? Danh dự của tôi sẽ bị tổn thương, chị có biết không?

- Danh dự? Hừ! Hai từ "danh dự" đó phải để cho Minh Sang mới đúng. Cậu hại nó phải mất sạch hết kia.

- Tại cậu ta tự gây chuyện ra thôi, tôi đâu có ép buộc cậu ta mà chị bảo tôi hại.

Búng điều thuốc lên môi, Gia Phong phả khói một cách ngạo mạn:

- Anh ta đã không còn là nhân viên của công ty, cho nên chuyện của anh ta, công ty chẳng dính dáng gì đến, mọi người đừng làm cho công ty bị vạ lây.

- Tôi không ngờ cậu lại trở thành một người như vậy, vì lòng ghen hờn tị hiềm mà hại người. Người như cậu sẽ chẳng bao giờ được hưởng hạnh phúc đâu.